

Màsters a dojo

Masteritis, el mal del segle

Ser llicenciat i no tenir feina és gairebé el mateix. En canvi, un master, diuen, assegura el camí de l'èxit professional. Però hi ha molt a parlar-ne. La proliferació d'escoles que n'imparteixen cursos és més una moda que un sinònim de feina segura.

La situació no està per a orgues. La dinàmica laboral, estretament lligada a la dinàmica de la societat, s'accelera incessantment. El ritme ja arriba a extrems insospitats. Ritme trepidant, no del tot saludable per al malalts de cor. I és concretament en aquest cicló del mercat que desembarca el jove, tot just finalitzat el seu període d'estudis, obligatori o facultatiu.

Fer una aproximació a l'activitat laboral a través de l'oficina de desocupació, de les planes dels diaris o d'unes oposicions és el primer que se li acudeix. Però, malauradament, moltes de les vegades, els somnis de trobar feina, que és més aviat una necessitat, es desfan al taulell d'aquella oficina de desocupació, de les mateixes planes del mitjà de comunicació, per falta de l'experiència requerida o d'algun altre requisit indispensable. D'oposicions, ¡ni parlar-ne!... Millor jugar a la loteria.

Davant l'amenaça imminent i real de l'atur, la febre de la Universitat comença a moderar-se, potser de manera poc sensible. "¿Per què vull continuar estudiant si després no he de trobar feina?", diuen ja aquells, més pragmàtics, que s'inclinen per aprendre, de joves, una professió. I és que fa uns decennis, els estudis universitaris eren alguna cosa més que la clara voluntat de saber. No responien únicament al desig de satisfer les inquietuds intel·lectuals d'una minoria. La Universitat era la via per a distanciar-se d'aquella societat tradicional, manual, rural -o, almenys, poc industrialitzada- i, majoritàriament, analfabeta.

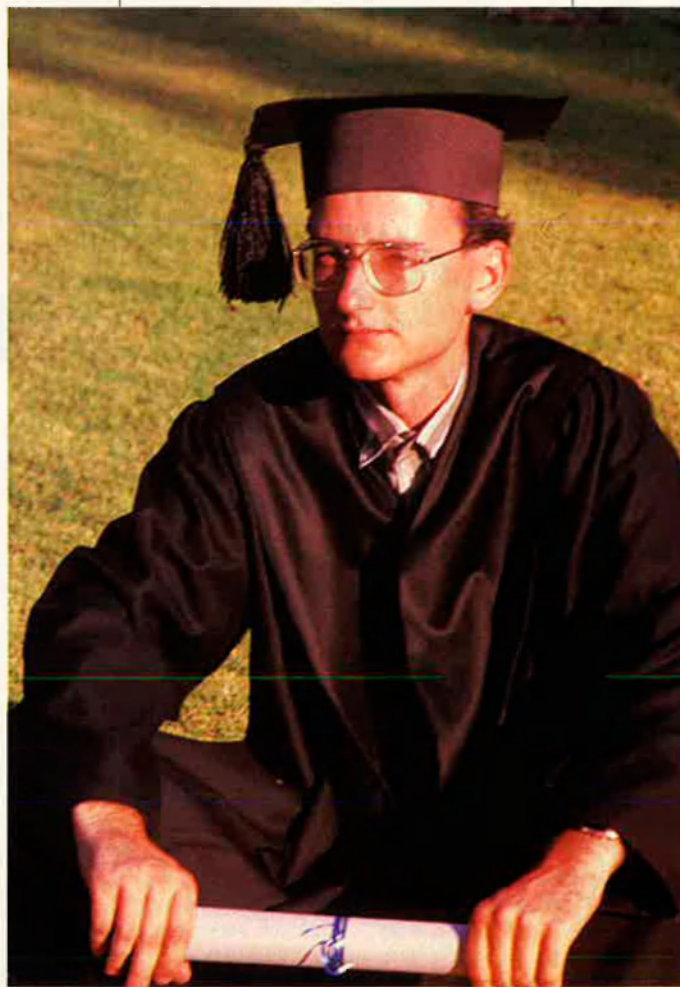
Significava igualment assegurar-se un futur, un lloc de prestigi. Només cal pensar amb quin respecte es pronunciaven paraules com "advocat" o "metge".

Ara, aquestes professions no són una fugida de l'atur imperant sinó tot el contrari: acabar la carrera i caure en la fossa comuna és tot u. Poca oferta i molta demanda en el mercat de treball: aquesta és la malaltia que afecta el mercat de treball, avui. Per això, lluitant contra la competència, és difícil arribar lluny, aconseguir un lloc

amb un cert status sense una "superspecialització". El títol de llicenciat serveix, ara com ara, de ben poca cosa. Les empreses ja no volen perdre el temps formant el personal. Busquen experiència. Per aquesta raó, i com que el sistema universitari, d'estructures massa poc àgils, no pot seguir el ritme dels canvis que es van produint al si de la societat, proliferen màsters i cursos de característiques similars que no són sinó formació addicional a la dels estudis superiors. La Universitat ofereix les bases però no facilita un ensenyament pràctic i un contacte amb el món empresarial.

MÀSTER, EL MESTRE

1929. A Harvard s'obria la carrera dels màsters per a la formació d'executius: naixia el *Master in Business Administration*. Així, en 1955 arribava a l'estat espanyol la febre de les escoles de formació d'executius. En 1957 veia la llum a Barcelona l'Escola d'Alta Direcció i Administració (EADA). I en 1958 es fundaven a la mateixa ciutat dues de les escoles amb més força de l'Estat: l'Institut d'Estudis Superiors de l'Empresa (IESE) i l'Escola Superior d'Administració i Direcció d'Empreses (ESADE). A partir d'aquell moment i, especialment durant la dècada dels 80, els Màsters en Administració i Direcció d'Empresa s'han anat multiplicant prodigiosament. Aquest fet, però, tenia conseqüències directes i, no hi ha dubte que negatives: la qualitat dels màsters queia en picat. I com a reacció a aquesta "plaga", el 1989, les escoles tradicionals

Cursar un màster, cada vegada més, tampoc és sinònim de feina segura.

D. UMBERT

Molts estudiants, una vegada llicenciats, s'inscriuen en cursos de postgrau d'especialització de les seues respectives carreres.

D. UMBERT

s'agrupaven sota les sigles AEEDE (Asociación Española de Escuelas de Dirección de Empresas). Aquesta associació, la formen, a hores d'ara 8 de les 200 i tantes escoles existents a l'estat espanyol. Això implica, doncs, que les entitats dites tradicionals, que componen l'Asociación Española de Escuelas de Dirección, de caire elitista, encareixen els preus de la matrícula dels cursos com a garantia de qualitat. D'aquesta manera, l'Escola Superior d'Administració i Direcció d'Empresa (ESADE) proposa màsters d'una durada de 21 mesos pel preu de 3.500.000 pessetes. Paral·lelament, l'Institut d'Estudis Superiors de l'Empresa (IESE) proposa cursos de la mateixa durada a un cost de la matrícula idèntic. És clar que són preus elevadíssims, si es comparen amb sumes que ronden el milió o milió i mig de pessetes que costen aquests cursos en altres escoles d'ordre secundari o que no pertanyen a l'AEEDE. Però també és clar i indiscutible que el títol obtingut en una d'aquestes escoles "tradicionals" obre moltes portes.

Qualitat, entre altres raons, perquè el professorat ha estat finament tamisat i configura, en definitiva, la crema d'aquesta branca d'estudis. En canvi, moltes de les escoles que no pertanyen a l'AEEDE i que, per tant, no posseeixen el bagatge dels vint anys d'experiència de les de l'Associació, contracten els professors que han rebutjat les "tradicionals" o, fins i tot, professionals mancats d'experiència docent.

Però, de manera generalitzada, és molt difícil trobar un professorat de qualitat. I

aquest és un dels problemes més greus que afronten els centres. "Hi ha una gran escassetesa de professors en el mercat. I formar un professor costa 4 anys i 50 milions de pessetes", declarava fa uns mesos Ignacio de la Vega, director de Desarrollo Estratégico, de l'Institut de Empresa, de Madrid. Per tant, quan es té la possibilitat de rebre classes impartides per un professorat altament qualificat, el cost del curs es dispara desconsideradament. Tot i això, els màsters no són un negoci gaire rendible —salvant sempre les diferències, jés clar!—; allò que afavoreix escoles i instituts, allò que constitueix el veritable negoci són les consultories que encarreguen les empreses i els seminaris i cursos específics per a executius. De fet, aquestes entitats busquen firmes patrocinadores; i això és una prova evident de les dificultats econòmiques a què estan sotmeses.

MÀSTERS A DOJO

La paraula "màster" —això és ben cert— ve carregada dins la nostra societat d'una certa màgia. "Màster" evoca feina segura. Seguir-ne un és complir un ritual per a la bona collita o per a atraure la pluja. I és que "màster", déu del treball, assegura a aquell qui l'invoca un lloc no gens menyspreable. Però corren anys de recessió econòmica i aquest déu no se centra ja en l'Administració d'Empreses, com en els primers moments. Ara, no hi ha especialitat professional que se salve de tenir un màster. Això li confereix, a l'activitat en qüestió, renom i categoria.

Aquests Cursos de Postgrau —versió

Suggeriments i suculències

Disseny: Domus Academy, Milà: escola especialitzada en disseny industrial i de moda.

Parson School, Nova York, fundada en 1896: s'hi estudien tots els aspectes en l'àmbit del disseny.

Art Center, Pasadena (Califòrnia): Tot en disseny de vehicles. Cursos molt selectius. Al voltant dels 2 milions de pessetes per any en classes que no superen les 20 persones.

Publicitat: Parson School, Nova York: Cursos de publicitat i màrketing.

Communication Advertising and Marketing Education, Londres: escola especialitzada, com el nom indica.

Cinema: École Nationale Supérieure Louis Lumière, París. Dels 1.200 candidats que s'hi presenten de mitjana solament hi accedeixen 72. Els estudis són gratuïts i duren 3 anys.

American Film Institute, Los Angeles: Centre d'on han eixit directors de l'estil de David Lynch.

Gastronomia: Le Cordon Bleu, París. Dels 140 aspirants només uns 30 coneixen el Grand Diplôme de Cuisine et de Pâtisserie.

L'École des Arts Culinaires et de l'Hôtellerie, Lió. Centre de Paul Bocuse, figura emblemàtica de la "nouvelle cuisine" francesa.

Cosmètica: ISIPCA (Institut Supérieur du Parfum, de la Cosmétique et de l'Aromatique), París. Cursos biennals i estatges en les millors indústries de cosmètica, de Chanel a Dior.

La universitat ofereix les bases, però no facilita un ensenyament pràctic i un contacte amb el món empresarial, que el màster intenta donar.

D. UMBERT

eufèmica d'aquesta deïtat— s'han multiplicat i s'han estès, a tall de mal endèmic de la fi de la nostra centúria.

Segons un informe publicat pel Banc Bilbao Vizcaya, els cursos de post-grau han passat dels 200 que hi havia en 1986 a més de 1300 en 1991. Paral·lelament,

en els tres últims anys han nascut 200 centres que n'organitzen. La funció primera del màster, la de formar futurs executius, ha anat deixant pas a altres buits importants que s'observen en el camp del màrqueting, de la informàtica, de la comunicació o, fins i tot en el camp de les

relacions humanes. I és que el màster, al cap i a la fi, ofereix al graduat tot allò que la Universitat no li pot oferir.

Però, tenir un màster és ara moda. Queda bé. Com també causa impressió dir que un ha seguit un curs de gemmologia a Santa Mònica (Califòrnia) o un de disseny a la Domus Academy de Milà. Per això proliferen altres màsters menys relacionats amb el món empresarial, com els de gastronomia, cosmètica, fotografia, cinema, disseny, art... Però, ¿quants d'aquests ofereixen un sistema d'avaluació continu o imparteixen els coneixements precisos sobre la matèria o posen en contacte l'alumne amb empreses mitjançant l'existència d'una borsa de treball?

Totes aquestes preguntes i moltes altres ha de formular-se-les aquell qui estiga interessat avui dia a seguir un curs de post-grau.

I és que és inevitable, en una societat saturada de llocs de treball i en què es tendeix, més i més, cap a una superspecialització professional que la "masteritis" s'estenga com una taca d'oli.

Eliseu T. Climent

El Cangur 145
272 pàgines

edicions
62

MANUEL DE PEDROLO

CARTES A JONES STREET

Dins el cicle «Temps obert» Daniel Bastida explica la seva vida i la seva circumstància històrica a un amic que viu als Estats Units a través d'un extens epistolari.

El Cangur 146
112 pàgines

edicions
62

ISABEL-CLARA SIMO BRESCA

Històries sobre l'amor. Amors creadors i amors destructors, en una varietat gairebé infinita.

COL·LECCIÓ UNIVERSAL DE BUTXACA

De venda a totes les llibreries

